

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010566
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3817010566.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., nar. XX. XX. XXXX v D. D., trvale bytom D., E. X. XXXX XXX/X, prechodne bytom D. F. G. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., o odvolaniach obžalovaného a poškodenej A. H. I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. – F. L., L. XXXX/XX, proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 1T/114/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05. septembra 2023 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Trestného poriadku v napadnutom rozsudku sa z r u š u j e výrok o náhrade škody.

Na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému A. B. C. podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenej A. H. I. J., M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. – F. L., E. L. XXXX/XX, škodu vo výške 5.942.488,68 Eur (päť miliónov deväťstoštyridsaťdvatisícštyristoosemdesiatosem eur a šesťdesiatosem centov).

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. júna 2020, sp. zn. 1T/114/2017 bol obžalovaný A. B. C. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z. na tom skutkovom základe, že dňa 07. 01. 1997 A. I. splnomocnil obžalovaného A. C. k priamemu predaju nehnuteľností k. ú. Oslany zapísaných na LV XXXX, a dňa 03. 09. 1998 o 12.15 hod. bol Okresnému úradu, katastrálny odbor Prievidza, doručený návrh na vklad vlastníckeho práva týkajúci sa týchto nehnuteľností spolu s notárskou zápisnicou o upísaní akcií nepeňažným vkladom A. I., dňa 17. 09. 1998 bol obžalovaný na Okresnom úrade Prievidza upozornený na to, že na vklad je potrebná aj zmluva o vložení nepeňažného vkladu, následne advokát na žiadosť firmy VENETIS –SK, a. s. vypracoval zmluvu o odovzdaní a prevzatí nepeňažného vkladu a vyhlásenie o odovzdaní vlastníctva s dátumom 28. 08. 1998 a okolo dňa 06. 10. 1998 po prinesení týchto dokladov na Okresný úrad v Prievidzi, katastrálny odbor bola pod číslom V4232/98 zavkladovaná zmluva o odovzdaní a prevzatí nepeňažného vkladu, na ktorej sa nachádzal nie pravý podpis obžalovaného A. C., ktorý však uznal za vlastný dňa 01. 10. 1998 na notárskom úrade a vlastníkom nehnuteľností v k. ú. N. zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX sa stala firma VENETIS –SK, a. s., Bratislava, čím bola A. M. I., O., spôsobená škoda 179.023,414,- Sk / 5.942.488,68 eur.

Za to bol odsúdený podľa § 234 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. (ďalej len „Trestný zákon“), účinného do 31. 12. 2008, za použitia ustanovenia § 35 ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL US 106/2011 – 85 zo

dňa 28. 11. 2012, uverejnený v Z. z. dňa 21. 12. 2012 pod č. 428/2012 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov. Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na výkon trestu odňatia slobody do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny (podľa § 438 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon sa druhou nápravno-výchovnou skupinou rozumie ústav na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia). Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému A. B. C. rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T 47/2006 zo dňa 16. 09. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 56/2012 zo dňa 03. 05. 2017, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený A. M. I., O., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., H. XX s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásil obžalovaný aj jeho obhajca JUDr. Henčel odvolanie, ktoré boli následne písomne odôvodnené. V zákonnej lehote podala odvolanie proti rozsudku čo do výroku o náhrade škody poškodená A. H. I. J., manželka nebohého poškodeného A. M. I., O., ktorá je jeho jedinou dedičkou.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že sa cíti nevinný a že rozsudok a celé konanie, či už v prípravnom konaní alebo na súde, je na nesprávnom, neúplnom zistenom skutkovom základe, kedy vinníci, ktorí chceli spáchať trestný čin podvodu neboli ani stíhaní za preukázané skutky a ich činy a to advokát B. P. Q. a A. R., ktorí nemali žiadne písomné ani ústne splnomocnenie na vypracovanie návrhu na vklad vlastníckych práv k nehnuteľnosti spolu s notárskou zápisnicou o upísaní akcií nepeňažným vkladom A. I., tiež notárske zápisnice o uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti VENETIS – SK, a. s., ktoré sa malo konať v kancelárii advokáta B. Q. P. za prítomnosti A. M. I., A. A. R., S. M., J. C., ktorí podpísali upísanie akcií, prijatie nového člena do spoločnosti VENETIS – SK, a. s., p. M. I., ktorý mal vložiť svoj majetok do spoločnosti VENETIS – SK, a. s. a tým sa stal 90% spoločníkom spoločnosti VENETIS – SK, a. s. Taktiež poukázal na svoju záverečnú reč, kde mal podrobne opísať celý prípad, ktorý sa stal a vyšetrovateľ PZ Prievidza od samého začiatku konal účelovo proti jeho osobe, kedy pri opoznávaní konal bez účasti jeho obhajcu, nezopakoval opoznanie po jeho nezákonnom obvinení, aj keď o to žiadal. Taktiež bolo preukázané, že vyšetrovateľ – aj keď mal od svedka na neho telefón – mu nezavolať, po jeho prvom výsluchu, kedy mu dal adresu trvalého pobytu, opätovne pri ďalšom úkone účelovo posielal poštu na starú adresu. A. R. spravil na neho podvod keď za neho cez sklo auta napodobnil jeho podpis na listinách návrhu o vklade vlastníckych práv týkajúcich sa majetku A. M. I., na ktoré bol splnomocnený dňa 07. 01. 1997 on a jeho spoločnosť Eurolonti s. r. o., kedy A. A. R. následne tieto dokumenty chcel zavkladovať na katastrálnom úrade v Prievidzi, kedy mu pracovníčka odmietla zavkladovanie bez notárskeho osvedčenia jeho podpisu, na čo ho A. R. následne vyhľadal s tým, že na nejakých listinách potrebuje osvedčiť notársky jeho podpis, ktorý A. R. napodobnil z dôvodu, že ho nemohol zohnať a B. P. na neho vyvíjal tlak. Ďalej uviedol, že až do jeho obvinenia nevedel, čo B. P. a A. R. poza jeho chrbát konajú na majetku A. I.. Podľa slov A. R. poškodený I. sám vložil majetok do spoločnosti, čím získal 90% podiel akcií spoločnosti VENETIS – SK, a. s. o čom ho I. neinformoval. V prípravnom konaní R. tvrdil, že I. o všetkom vedel a pri súdnom konaní už tvrdil, že I. nebol pri upísaní akcií. Podľa jeho názoru I. spolu s R. a P. boli poza jeho chrbát o všetkom dohodnutí, ako speňažiť majetok vložený A. I. do spoločnosti VENETIS – SK, a. s. Ďalej uviedol, že oslovil B. H. K., či vie založiť, odpredať alebo iným spôsobom získať finančné prostriedky na majetok A. I.. Žiadal o jeho vypočutie a sudca ani vyšetrovateľ po 23 rokoch neboli schopní zabezpečiť jeho účasť, pričom malo ísť o jediného človeka, s ktorým sa bavil a previedol spolu s A. I. plnomocnenstvo na jeho osobu a s nikým iným vo veci nekonal. Podľa názoru obžalovaného M. M. je svedok, ktorý spolu s J. R. mali ísť pre znalecký posudok do Nítry za znalkyňou T., ktorá klamala, že bol u nej on a to na základe žiadosti vyšetrovateľa alebo A. I.. Taktiež uviedol, že A. I. mu dal telefonický súhlas, aby za neho na základe plnej moci podpísal jeho na dokladoch a na základe tohto súhlasu sa u notára podpísal v knihe overovanie, že uznáva podpis. Poukázal na to, že svedkovia B. H. K., p. M. M. a L. R. boli jediní jeho svedkovia, ktorí mohli potvrdiť jeho tvrdenia a za 23 rokov od skutku neboli vo veci účelovo vypočutí a ich nevypočutím boli porušené všetky práva na spravodlivý proces. Poukázal na prieťahy v konaní, nakoľko od skutku uplynula doba 23 rokov a taktiež mal za to, že zo strany OČTK bola porušená zásada „in dubio pro reo.“ Uviedol, že bol odsúdený za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z., za ktorý je stanovená trestná sadzba dva až osem rokov. Vzhľadom na čas spáchaného teraz posudzovaného trestného činu od 07. 01. 1997, teda pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. 09. 2011 sp. zn. 8T/47/2006 v spojení s rozsudkom Krajského

súdu v Trenčíne zo dňa 03. 05. 2017 sp. zn. 3To/56/2012 bol uložený súhrnný trest odňatia slobody, pričom dolná hranica bola 10 rokov. Mal za to, že za čin spáchaný podľa súdu ešte pred vynesením rozsudku, za ktorý je odsúdený na 10 rokov, je neprimeranou represiou. Navyše sudca vôbec nezohľadnil jeho zdravotný stav ako onkologického pacienta. Vzhľadom na to, že od skutku uplynulo 23 rokov, mal súd zobrať do úvahy upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona. Záverom uviedol, že vzhľadom k tomu, že nenaplnil zákonné znaky skutkových podstat trestných činov, v žiadnom prípade nezneužil splnomocnenie vydané A. M. I. a vždy konal s jeho vedomím, nespáchal vedome ani nevedome žiadny trestný čin a preto žiadal, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel a navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Obhajca obžalovaného v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že obžalovaný jednoznačne popiera, že sa dopustil skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Svoju účasť na vklade lesov vo vlastníctve poškodeného A. I., ako nepeňažného vkladu do spoločnosti VENETIS – SK, a. s. v roku 1998 riadne objasnil. Má za to, že bolo preukázané, že konal na základe plnej moci, ktorú mu udelil poškodený, táto plná moc nebola z právneho hľadiska vo vzťahu k lesným pozemkom nijako obmedzená. Svoj podpis na Zmluve o odovzdaní a prevzatí nepeňažného vkladu uznal za vlastný po tom, ako na to dostal telefonický súhlas poškodeného, pričom túto skutočnosť potvrdil svedok C.. Podľa jeho názoru v konaní nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba je trestným činom. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ak by došlo k platnému vkladu lesných pozemkov do majetku spoločnosti VENETIS – SK, a. s., akcionárom spoločnosti by bol aj poškodený (A. I.), ktorý mohol v rámci svojho majoritného akcionárskeho podielu ovplyvniť nakladanie s majetkom spoločnosti. Rovnako absentuje preukázanie skutočnosti k akej škode by u poškodeného týmto konaním vôbec došlo. Poukázal na to, že skutok sa stal pred viac ako 20 rokmi a na lavici obžalovaných bol len on, pričom v rámci dokazovania bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná aktívnejšia účasť iných osôb na tomto konaní, najmä osôb A. R. a M., ktorí sa aktívne podieľali na založení spoločnosti VENETIS – SK, a. s. a túto skutočnosť ani nepopierali. Taktiež uviedol, že už na súde prvého stupňa v rámci svojej obhajoby dával do pozornosti súdu aj to, že by bolo vhodné a účelné jeho trestné stíhanie zastaviť z dôvodu, že bol právoplatne odsúdený za iný trestný čin a to na vysoký trest odňatia slobody a prípadné odsúdenie a uloženie trestu za žalovaný skutok by neplnilo už svoj účel a taktiež poukázal na odstup času odkedy sa skutok stal – viac ako 20 rokov. Podľa neho sa súd prvého stupňa v predmetnej veci nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok o uloženom treste a sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 44 Trestného zákona upustí od uloženia súhrnného trestu, resp. aby uznesením zastavil jeho trestné stíhanie podľa § 320 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku.

Proti výroku o náhrade škody podala odvolanie poškodená, pričom v odôvodnení uviedla, že je zrejmé, že nárok bol uplatnený včas a riadne a preto bol okresný súd povinný posúdiť, či má byť obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu a v akom rozsahu. Pri rozhodovaní o náhrade škody trestný súd aplikuje občianske právo hmotné o náhrade škody. V rozsudku, ktorým sa rozhoduje o vine, uvedie súd aj výrok o náhrade škody, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ďalej uviedla, že skutkom, ktorého sa dopustil obžalovaný a za ktorý bol aj odsúdený, jej a jej nebohému manželovi spôsobil škodu nielen na majetku, ale veľmi nepriaznivo sa to podpísalo aj na zdravotnom stave jej manžela. Rozsudku vo výroku o náhrade škody chýba odôvodnenie, pričom za riadne odôvodnenie sa nedá považovať fráza na záver odôvodnenia rozsudku. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania treba považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Len čo poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážka na uplatnenie náhrady škody paralelne aj v občianskoprávnom konaní. Preto konanie a rozhodovanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania vo vzťahu k poškodenému spadá pod ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom v rámci práva na spravodlivé súdne konanie má poškodený aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo v danom prípade nie je splnené. Podľa ustanovenia § 287 ods. 1 Trestného poriadku, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Za danej situácie (dlhotrvajúce konanie, podvod so škodou veľkého rozsahu a osobu

nebohého poškodeného), vystupuje do popredia pozitívny záväzok štátu prenesený na všeobecné súdy zabezpečiť poškodeným efektívnu ochranu ich základných práv prostriedkami trestnoprávnymi.

Na verejnom zasadnutí o odvolaniach obžalovaného a poškodenej dňa 05.09.2023, konanom za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného, za prítomnosti oboch jeho obhajcov, prokurátor krajskej prokuratúry žiadal, aby odvolanie obžalovaného bolo zamietnuté a pokiaľ sa týka poškodenej, tomuto odvolaniu navrhol vyhovieť.

Poškodená v konečnom návrhu poukázala na predsedom senátu doslovne prečítané písomné odôvodnenie jej odvolania, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnila a navrhla, aby jej krajský súd vyhovel s tým, že nemôže nespomenúť jej traumatický život vo vzťahu k tomuto konaniu, ktoré trvalo viac ako 25 rokov.

Po dohode oboch obhajcov obžalovaného uviedol konečný návrh obhajca B. U., ktorý poukázal na predsedom senátu doslovne prečítané odôvodnenie odvolania napísané samotným obžalovaným, ako aj odvolanie napísané B. V. za oboch obhajcov s tým, že z nich vyplýva záver, že ich odvolanie smeruje v podstate do týchto smerov: V prvom prípade poukázal na vykonané dokazovanie v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, z ktorého jednoznačne vyplýva záver o nepreukázaní, resp. neexistencii subjektívnej stránky vo vzťahu k prejednávanému skutku, odhliadnúc pritom od toho, že výsledky dokazovania preukazovali, že na spáchaní označeného trestného činu sa evidentne podieľali aj iné osoby než obžalovaný, keď pritom aj splnomocnenie poškodeného zo 07. 01. 1997 bolo adresované nie samotnému obžalovanému, ale jeho vtedajšej spoločnosti. V druhom prípade poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 2To/8/2018 zo dňa 27. 06. 2018, v ktorom je uvedené analogické rozhodnutie vo vzťahu k stíhaniu osoby obžalovaného a napokon po tretie, keďže súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, navrhol po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, alternatívne po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste upustiť u neho podľa § 44 Trestného zákona od uloženia súhrnného trestu, resp. s poukazom na § 320 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku trestné stíhanie obžalovaného zastaviť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania poškodenej podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným a poškodenou napadnutých výrokov rozsudku o vine a o uložení trestu odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, správnosť výroku o náhrade škody a správnosť postupu, ktoré im predchádzalo.

Pokiaľ ide o výrok o vine, ktorým okresný súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania obžalovaného, uznal obžalovaného vinným zo spáchaného trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z., odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel predovšetkým o svedecké výpovede A. R., L. T., A. I. J., A. M., A. J., F. R., o výpoveď poškodeného, o listinné dôkazy: znalecký posudok č. 01/2007 vypracovaný A. L. R., plnej moci zo dňa 07. 01. 1997, zmluvy o odovzdaní a prevzatí nepeňažného vkladu, trestné oznámenie podané poškodeným dňa 14.10.1998. Svedecké výpovede si v podstatných veciach vzájomne neodporujú, sú podopreté vykonanými listinnými dôkazmi a vyplýva z nich, že obžalovaný ako člen dozornej rady spoločnosti VENETIS – SK, a. s. (pričom bol členom dozornej rady od roku 2007) musel mať vedomosť o tom, že predmetné pozemky boli vložené ako nepeňažný vklad do spoločnosti VENTETIS – SK, a. s. Obžalovaný v prípravnom konaní dokonca sám uviedol, že podpísal za poškodeného ako za prevodcu zmluvu o odovzdaní a prevzatí nepeňažného

plnenia, vkladu v prospech VENETIS – SK, a. s. pričom aj sám poškodený na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že on túto zmluvu nepodpisal. Skutočnosť, že obžalovaný bol aktívny pri vklade nehnuteľností ako nepeňažného vkladu do spoločnosti VENETIS – SK, a. s. bola potvrdená aj svedeckou výpoveďou L. T. a následne podložená aj rekogníciou, kedy L. T. opoznala obžalovaného ako osobu, ktorá sa jej na katastrálnom úrade predstavila ako poškodený A. I. a táto osoba priniesla na kataster v Prievidzi návrh na vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Poškodený taktiež potvrdil, že obžalovaného splnomocnil len za účelom zabezpečenia kupca na predmetné nehnuteľnosti, ktoré mal záujem predať, pričom sa následne aj pokúšal splnomocnenie zrušiť, čo sa však nepodarilo, nakoľko sa nemohol s obžalovaným skontaktovať. Toto tvrdenie poškodeného je v súlade so svedeckou výpoveďou A. J. a teda obžalovaný už v auguste 1997 mal vedomosť o tom, že plnomocenstvo zo dňa 07.01.1997 už neplatí a napriek tomu vykonával ďalšie úkony, aby predmetné nehnuteľnosti boli prevedené na spoločnosť VENETIS – SK, a. s. Obžalovaného zo spáchania prejednávaneho skutku taktiež nepriamo usvedčujú aj svedecké výpovede svedkyne A. M. a pani F. (R.). Svedkyňa A. M. v rozhodnom čase vykonávala činnosť znalca v odbore oceňovania lesného pôdneho fondu a na podnet obžalovaného vyhotovila preňho posudok k hodnote predmetných nehnuteľností. Svedkyňa F. (R.) vypovedala tak, že obžalovaný sa dňa 01. 10. 1998 dostavil na notársky úrad B. K., kde overovala podpisy, a uznal za vlastný podpis na dvoch listinách a to na zmluve o prevode a vyhlásení, pričom obžalovaný listiny pred ňou nepodpisal, len uviedol, že uznal podpis za vlastný. O vierohodnosti svedeckých výpovedí a listinných dôkazov, na ktoré v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa poukázal, nie sú žiadne pochybnosti a rovnako ani o zákonom spôsobe ich vykonania. Svoje skutkové zistenia okresný súd podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Tvrdenia obžalovaného ako aj jeho obhajobné dôvody boli spoľahlivo vyvrátené vykonanými dôkazmi, pričom jeho tvrdenie o tom, že nemal žiaden vzťah so spoločnosťou VENETIS – SK, a. s. je úplne nelogické a to najmä vzhľadom na jeho vtedajšie postavenie v tejto spoločnosti ako člena dozornej rady.

Vo vzťahu k výroku o vine, odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o jeho dôvodnosti, keďže tento vyplynul z vykonaného dokazovania, a teda je správny a zákonný. Krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne okresný súd v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti, vytvárajú ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný. Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného ako trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z., pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Obžalovaný svojím konaním, tak ako je opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na škodu cudzieho majetku iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, a teda došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty súdeného trestného činu.

Odvolací súd, vzhľadom na uvedené dôvody, dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v odvolaní, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním jeho obhajobných námietok prednesených už pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku,

neboli spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu konania obžalovaného súdom prvého stupňa, preto ich odvolací súd nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich. V podrobnostiach pritom len poukazuje na podrobné a vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku tak vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, ako aj k právnomu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody. Súhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 11 rokov zodpovedá aj podľa záverov odvolacieho súdu všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre ukladanie trestov v zmysle Trestného zákona. Súd prvého stupňa uložil obžalovanému podľa § 234 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. s prihliadnutím na nález Ústavného súdu SR č. k. PL US 106/2011-85 zo dňa 28. 11. 2021, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. Súhrnný trest odňatia slobody bol uložený z toho dôvodu, že trestná činnosť, za ktorú bol obžalovaný uznaný vinným bola spáchaná skôr, ako bol vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/47/2006 zo dňa 16.09.2011 vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok v uvedenej trestnej veci a preto prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu. Súd uložil súhrnný trest podľa § 234 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z., kde je prísnejšia trestná sadzba (išlo o trestný čin lúpeže s trestnou sadzbou v rozmedzí 10 až 15 rokov odňatia slobody) ako v prípade trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z., kde je trestná sadzba v rozmedzí 5 až 12 rokov odňatia slobody. Pri určení výmery trestu v trvaní 11 rokov súd prvého stupňa prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný spôsobil poškodenému škodu veľkého rozsahu vo výške 179.023.414 Sk, čo predstavuje v súčasnosti 5.942.488,68 Eur. Okresný súd tiež správne poukázal na to, že neboli zistené žiadne prietahy z dôvodu konania obžalovaného, pričom ale súd postupoval správne, keď neupustil od uloženia súhrnného trestu a to najmä vzhľadom na výšku spôsobenej škody. Uložený trest odňatia slobody zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti obidvoch spáchaných trestných činov i zistené pomery obžalovaného, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a možnosti nápravy obžalovaného z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom takto uložený trest je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Krajský súd po starostlivom zvážení všetkých skutočností dôležitých z hľadiska potrestania obžalovaného s prihliadnutím na všetky zásady pre ukladanie trestu, dospel k záveru, že pokiaľ ide o trest odňatia slobody a jeho výmeru, tento je primeraný, aj s prihliadnutím na osobu obžalovaného, ktorý bol už pred rozhodnutím súdu prvého stupňa právoplatne odsúdený za trestný čin lúpeže, ako aj s prihliadnutím na výšku spôsobenej škody.

Pochybenie zo strany okresného súdu odvolací súd však zistil vo výroku o náhrade škody, keď poškodeného A. M. I., O. odkázal s jeho nárokom na civilný proces. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na ustanovenie § 287 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd môže uložiť povinnosť obžalovanému nahradiť škodu len v odsudzujúcom rozsudku, ak to poškodený navrhol, ak obžalovaný poškodenému spôsobil škodu práve trestným činom, zo spáchania ktorého súd uznal obžalovaného za vinného. V adhéznom konaní teda súd musí vždy rozhodnúť o preukázanom nároku poškodeného na náhradu škody voči obžalovanému. Zo znenia druhej vety citovaného ustanovenia vyplýva, že ak je spôsobenie škody a jej výška súčasťou opisu skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku, súd v tomto rozsahu musí o povinnosti obžalovaného nahradiť škodu poškodenému vždy rozhodnúť. Zo spisového materiálu vyplýva, že poškodený si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom a rovnako tak bola ustálená aj výška spôsobenej škody a to znaleckým posudkom č. 1/2007 vypracovaný znalcom z odboru lesné hospodárstvo A. L. R.. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že nakoľko výška škody je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku odsudzujúceho rozsudku, súd prvého stupňa nemohol odkázať poškodeného na civilné konanie, ale mal zároveň s výrokom o vine obžalovaného rozhodnúť o povinnosti obžalovaného nahradiť spôsobenú škodu. Z týchto dôvodov krajský súd zrušil výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku, ktorým súd odkázal poškodeného na civilný proces a sám podľa § 287 ods.1 Tr.por. uložil

obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu v celkovej výške 5.942.488,68 Eur. Podľa § 48 ods. 4 Trestného poriadku, ak ide o uplatnenie nároku na náhradu škody, prechádzajú práva, ktoré tento zákon priznáva poškodenému, aj na jeho právneho nástupcu. Poškodený – A. M. I., O. si riadne uplatnil nárok na náhradu škody, pričom poškodený dňa XX.XX.XXXX zomrel a jeho právnym nástupom sa aj s prihliadnutím na uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 65D/187/2020 zo dňa 3.2.2021 stala jeho manželka ako jediná dedička. Krajský súd preto podľa § 287 ods.1 Tr.por. uložil obžalovanému A. B. C. povinnosť nahradiť škodu vo výške 5.942.488,68 Eur poškodenej A. H. I. J., PhD.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.